

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

493.3

Hely

Idő

"1923"

Személy

Szerző:

Cím: *Uraim itt nem élelmiszerbódé előtt állnak*

Forrás:

Az Est

Bp

1923. 8. 2.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old

„Uraim, itt nem élelmiszerbódé előtt állnak!”

Hölgyválasz és egyéb kellemességek a legsötétebb Erzsébetvárosban

— Az Est tudósítójától —

Szombaton este az Erzsébetvárosban jártam. A zsidó sötétség van erre, alig néhány lépésnyire a majdnem csillogónak mondható körüttől. Az egyik ijesztően keskeny ucca sarkán régi keringő hangfoszlányai jutottak el a fülemhez. Egy fényesen kivilágított ház nyitott ablakain áradt ki a melódia az uccára. A házzal szemben erzsébetvárosi polgárok álltak, hallgatták az elnyűtt zongora hangjait és láthatóan jól érezték magukat, a kivilágított ablakok mögött.

Felmentem a tánciskolába, paron, táncintézetbe.

— Nagyon intelligens nép van itt mindig — informált a ruhatárosnő — éppen hogy szombaton vegyes egy kicsit.

Nem tudtam mit ért vegyes alatt, ő sem tudta, csak mondta. Talán azért, hogy ne lepődjem meg a publikumon. Nem lepődtem meg, gondoltam mingyárt, hogy ide egyszerű fiúk és egyszerű leányok járnak finom mozdulatokat, társaságbeli modort és táncokat tanulni.

A hosszú teremben rengeteg pár táncolt, kezdők és haladók együtt. Meleg volt és olesó parfümök szaga terjengett a levegőben.

A tánemester, nyurga, bajszos úr folyton szaladgált a párok között.

— Ne így fógja a hölgyet, — mondja finoman egy vöröskezü ifjúnak — hiszen bepiszkítja a ruháját.

— Kolón, kolón, tessék kolónban táncolni — üvöltött a mester. — Naccsád, né dőljön úgy rá a partnerére, még megfullad szegény. — Uraim, ne ácsorogjanak itt, nem élelmiszerbódé előtt állnak. Egykettő, felkérni a hölgyeket.

Ilyenket kiabált a mester és fáradságtól szaladgált a teremben. Ha észrevette, hogy valamilyik hölgy petrezselymet árul, rögtön szaladt, felkérte, táncolt vele és közben úgy vezényelt, mint egy generális.

A zongorista egyre fáradtabban nyekergette az ósdi zongorát, végül egy hatalmas akkorddal befejezte a keringőt, mire a párok megálltak. A szünetben körülsétáltak a termet, sokan kimentek a folyósóra lehülni.

Nagyon sok mamát és gardét láttam a teremben. A fal mellett uték és boldogan nézték leányukat.

— Milyen szépen táncol az én Matildom.

— Láttam nagysád azt a figurát a Sáríkámtól?

Kimentem a folyósóra, ahol egy elegáns táncos Boros-kuplékkal szórakoztatta a társaságot.

— Vakarom, tekerem, felrakom, lenyelem — énekelte a fiatalember és a végén elhúzta a száját. Nagy sikere volt. »Echet Boros« — mondotta valaki mellettem — kár, hogy nem megy színésznek, pedig olyan jó pofa.

Később kijött a mester is a folyósóra, leintett néhány pajzán ifjút és bejelentette, hogy most hölgyválasz lesz.

— Meg akarom őrizni intézetem jóhírnevét — magyarázta nekem, miután megállapította, hogy én még nem voltam itt és ő ezt »blindre« megmondja, mert mindenkit ismer a jelenlévők közül. — Tetszik tudni, muszáj ügyelni a rendre, mert ide csupa jobb emberek járnak. Nagyon szeretnek engem a tanítványaim, mondhatnám imádnak. A tenyerükön hordanak kérem.

A hölgyválasz sok mulatságot szerzett az erősebb nembelieknek. Engem is felkért egy hölgy. Javában táncoltunk, egyszerre a mester leintette a zenét, felállt egy székre és a hirtelen támadt csendben stentori hangon megszólalt.

— Kéretnek mindazok, akik a

félhavi tandíjjal hátralékban vannak, jelentkezzenek.

Partnernőm is hátralékban volt, bocsánatot kért és elment jelentkezni. Mikor a jelentkezésnek vége volt, a zongorista állt fel és nagy levestányéron beszédte a zenedíjat.

Nem vártam be partnernőmet, kimentem a teremről. A ruhatárosnő bizalmasan érdeklődött.

— Jól tetszett mulatni? Megnyugtattam, hogy kitűnően

és eltávoztam a táncintézetből.

A kapuban két leány beszélgett. Tizenöt-tizenhatévesek.

— Ha én mondom neked, elhiheted.

— Pedig megígérte, hogy többet nem áll vele szóba.

— Ugyan, Ella, te még hiszel a férfiaknak? Nevetséges.

Ella, aki még úgy látszik hisz a férfiaknak, szomorúan megindult barátánójével fel a táncintézetbe. (k. j.)